

Halasi Média és Kultúra Nonprofit Kft.

NÉVADÓS VERSEK, ÉNEKEK

VERSEK

Beney Zsuzsa: Anya dúdolja

Azt kérdezed tőlem
hogyan vártalak?

Mint az éjszakára
fölvirrad a nap,
mint a délutánra
jön az alkonyat,
mint ha szellő jelzi
a fürgeteget-
ezer pici jelből
tudtam jöttödet.

Mint tavaszi reggel
a nap sugarát,
fagyos téli este
jégcsap illatát,
mint az alma ízét,
tejet, kenyeret-
pedig nem is láttalak még,
úgy ismertelek.

Mint a fény az árnyat,
záport a virág,
mint patak a medrét,
madarat az ág,
mint sóhajos nyári éjjel
a fák az eget-
mindenkinél jobban téged
így szerettelek.

Rossa Ernő: Kicsi rózsabimbó

Kicsi rózsabimbó, életed hajnalán,
Szunnyadozz csak párnád hófehér haván.
Ringat jó anyácskád, ezer gondja van rád
Féltő szívvel virraszt sok-sok éjszakán.

Évek telnek, múlnak, száll az idő száll,
Labda, könyv és játék, iskolapad vár.
Tanulj, s meglátod, lesz sok jó pajtásod,
Észre sem veszed, s felserdültél már.

Azt kívánjuk mind-mind itt e szép napon,
Ragyogjon rád napfény, boldog légy nagyon.
Szíved sose féljen, bánat sose érjen,
Szerencse kísérfjen minden utadon.

Várnai Zseni: Úgy megnőttél, szinte félek

Amikor még piciny voltál,
olyan nagyon enyém voltál,
engen ettél, engem ittál
rám neveltél, nekem ríttál.

Mikor később nagyobb lettél,
mindig messzebb, messzebb mentél.
Először csak a kiskertbe,
aztán a nagy idegenbe.

Ha itt vagy is, csak elnézel,
akkor is nem engem nézel.
Nem anyádat, nem apádat,
valami más csillagtájat.

Úgy megnőttél, szinte félek,
már a válladig sem érek.
Alig-alig hihetem már,
hogyan ölbéli bubám voltál.

Én voltam-e óriási,
vagy Te lehettél parányi?
Sosem voltál nehéz nekem,
nem éreztem gyöngeségem.

Melletted most kicsiny lettem,
ágaskodik hát a lelkem,
nőni akar, hogy elérjen,
homlokodig, hogy felérjen.

Húzol engem Te fölfelé,
mint a napfény maga felé,
fát, virágot, lombos ágat,
fölemeled az anyádat.

Donászi Magda: A naptárban

A naptárban piros betű
Nem jelez ma ünnepet,
De mégis szívünk mélyén
Új ünnepnap született.

Névadót tart a kis család,
S az a legszebb benne,
Mint hogyan az egész világ,
Egy nagy család lenne.

De jó lenne, ha a napnak
Sohasem lenne vége,
Háború sem lenne többé
Csak béke, csak béke.

Ada Negri : Anyaság

A mélyben az éjben csendes üzenet kél:
úgy-e te szólsz, édes, ki meg se születnél?

Ó élet, új élet!...a szívem megindul,
a te sírásodtól, a te csókjaidtól.

Ó kis ismeretlen. - míg a fényt eléred,
szívem a te szíved, vérem a te véted:

kezeim kitárok, szelíden és lassan,
részegen kacagok, hogy őt megláthassam:

a jónak, a rossznak nevében idézlek,
hogy világra hozzon a nagy-nagy Természet.

Gondolok sok nőre, aki épp e percben
az édes reménytől sírva összerezzen!...

Glória szemükben, fátyolszerű titok,
mely egy új életnek véres utat nyitott:

férfinél nagyobb nő, te szerelem-kehely,
a gerjedő csíra oltárokra emel.

Szent legyen a csíra: az erő: az új hit,
legyen áldott a méh, mely kínba vajúdik.

Ó a pólyát varró liliom-kezekre,
a szemre, amelyből a kék ég remeg le:

a görcsre, a jajra, melyből születendő
vággyal tör a napra a büszke jövőendő:

a végső sikolyra, amikor ömölve
patakzik a vér a tárt anyai öltre:

a rózsás babára, aki - ó borzalom! -
sokszor úgy születik halotti paplanon:

földnek férfiai, halljátok a szavunk,
karddal fenekedők!... mi testvérek vagyunk.

Bizony mondom nektek, egy sors leng fölöttünk,
mind ily összeroncsolt anyaméhből jöttünk.

Bizony mondom nektek, hogy bűn a gyűlölet,
tiszteljétek mindig az anyai ölet.

Vessetek férfiak, amíg napban égtek,
daloljon bölcsőnél erős feleségetek:

sohase keljetez ellene garázdán,
arassatok együtt a közös barázdán.

Halász Judit: Domb tövén, hol nyúl szalad

Domb tövén, hol nyúl szalad,
s lyukat ás a róka:
nyári fényben, napsütésben
felhőt les Katóka.

Zöld fűszál az ajka közt,
tenyerén az álla...
A vándorló felhő-népet
álmosan csodálja.

Elöl úszik Mog király,
kétágú az orra,
feje fölött koronája,
mint a habos torta.

Fut mögötte a bolond
szélesen nevetve -
nagy púpjából szürke kígyó
nyúlik az egekbe.

Törött kordén utazik
egy kopasztott kánya,
s haját tépve Bogyóvére,
a király leánya.

És utánuk cifra ház
gördül sok keréken,
benn a cirkusz hercegnője
öltözködik éppen.

Száz ruháját, ékszerét
odaadná szépen,
csak egy hétig futkoshatna
lenn a nyári réten.

Móra Ferenc: Este van

Este van, este van,
édesapa fáradt -
aranyhajú lányom,
te bonts nekem ágyat.

Szelíden te simítsd
puhára a vánkost,
ágyam szélire is,
te ülj ide mármost.

Homlokomon a bú
nagyon elborongott,
kicsi száddal róla
leheld el a gondot.

Virág fejecskédet
hajtsd szívem fölébe,
ne vess éjszakára
csillagot beléje.

ÉNEKEK

Bródy János: Mama kérlek

Mama,kérlek ,meséld el nekem
hogy milyen volt ,az élet nélkülem
Gondoltál rám,mikor azt tervezted el
hogy mi lesz majd,ha nagy leszel

Mama,kérlek,meséld el nekem
hogy hogyan kezdődött az életem
Véletlen volt ,vagy gondoltál rám
azon az édes éjszakán

Hisz,jól tudod,nem kértelek
nem kértem tőled az életet
S még mielőtt majd egyszer meghalok
még tudnom kell,miért vagyok

Mama, látod zavarban vagyok,
Most megint egész másra gondolok,
Lesz majd talán, igen, lesz majd valaki,
És tőlem is ezt kérdezi,
Mit mondjak én akkor neki,
Mit mondjak én?

Bródy János: Napsugár

A napsugár, ha vidáman ébred
beköszön az ablakon
Felhőtlen tiszta arccal
mosolyog az ágyamon

Jó reggelt kívánok – mondja
s nevetve szemembe néz
Gyerünk gyorsan, ugorj az ágyból
vigyázz, hogy el ne késs

A tükör szélén táncra perdül
kibontja sok színét
S a szobám falát körbejárja
szivárványt szórva szét

A porszemek életre kelnek
s levegő felpezseg
s valahogy minden arra vár
hogy én talpon legyek

Ó, napsugár, ó, napsugár
én szeretlek nagyon
Jöjj el hozzám minden hajnalon
Ó, napsugár, ó, napsugár
én szeretlek nagyon

Olyan jó lenne, ha így kezdődne
minden új napom
Ha reggel, mikor felébredek
kinn zuhog az eső
Semmi kedvem sincs felkelni
azt hiszem ez érthető

Ha borús felhők lógnak az égen
az ágyból kimászni kár
De egész más, ha már korán reggel
mosolyog a napsugár

Beney Zsuzsa: Tündérnóta

Tisza partján elaludtam,
Duna partján fölédredtem,
nappal hold ezüstje pólyált,
éjjel nap süttött felettem.

Ringatóztam két karodban
pedig én daloltam benned,
keresgélteél sűrű lombban,
elbújtam hát kék szemedben!

Hópehely, ha égig szálltam,
csillaglány földig hajoltam,
Tisza partján fölédredtem,
Duna partján elaludtam.

Halász Judit: Gyöngye fuvallat

Gyöngye fuvallat a tóba zilál,
fények gyöngysora lebben.
Sóhajom, árva madár-pihe, száll
s elpihen édes öledben.
Tárt keblemen reszket a kóc:
érted szenved a Jancsi bohóc.

Szép szemeidből vérzik az ég,
sok sebe csillagos ösvény.
Egy hajfürtöd nékem elég:
sok sebemet bekötözném.
Hull a fűrészpor, sorvad a kóc:
meghal érted a Jancsi bohóc.

Tálad a rózsza, tükröd a Hold,
ajkadon alkonyok égnek,
Víg kedvem sűrű buba hajolt,
téged kérlel az ének.
Hogyha kigyullad a szívem, a kóc,
nem lesz többet a Jancsi bohóc.

Popfesztivál: Arra született

Arra született, hogy kisgyerek legyen,
Anyja mellett játsszon hosszú éveket.
Arra született, hogy felnőtt is legyen,
S megértse a szóból azt, hogy mit tegyen.
Végül arra jött ő, e furcsa világra,
Hogy elhiggye azt, hogy nem él hiába.

Arra született, hogy megszeressétek,
Megszeresse ő is azt, akit lehet.
Arra született, hogy boldog is legyen,
Életéből egy új élet szülessen.
Ő nem arra jött e furcsa világra,
Hogy belehaljon abba, hogy élt a világban.

Balázs Árpád: Bölcsődal

Békén szusszan a mackóhad,
Puha párnán alszik a tó.
Lengő hinta is elszunnyadt,
Sűrű éj lesz jó takaró.
Kicsim álmodj már,
Csuda álom száll,
Iderepül a szemedre,
Csitt kicsi tente.
Csillag gyermeket elringat,
Odafönn a Hold nagyapó.